

DIJOURS SANT
Catedral de Menorca 18 d'abril de 2019

Aquesta tarda els cristians de tot el món ens sentim convocats per celebrar aquell Sopar que Jesús va compartir amb el grup dels seus deixebles poc abans de la seva mort. El record d'aquest Sopar, que es va celebrar fa més de dos mil·lennis, resta inesborrable en la memòria de l'Església. De fet, des del principi, els deixebles es van reunir per recordar i celebrar el sopar del Senyor, repetint els gestos que Jesús havia realitzat en la nit de dijous sant.

Però, per què és tan important aquest Sopar? El darrer sopar va ser un moment especialment dens de la vida de Jesús. Ell sap que la seva mort està propera i reuneix als seus deixebles per compartir-la. En aquest sopar els obre el cor; en les seves paraules i gestos condensa bona part del seu missatge i de la seva vida. "*Amb gran desig he desitjat compartir aquest sopar*", diu a l'evangeli de Lluc (Lc 22, 15). Sant Joan, per la seva banda, crida l'atenció sobre una altra tema important: que aquell dia el Mestre va estimar fins a l'extrem a aquell petit grup de deixebles.

El primer signe d'aquest amor immens és el gest de rentar els peus, una feina que era pròpia dels esclaus. Acabam d'escoltar el relat del que va passar segons sant Joan. Jesús realitza el gest inaudit i humiliant de rentar-los els peus amb un objectiu: "*si jo, el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres heu de rentar-vos els uns als altres*". Aquells deixebles no oblidaran mai que per ser com el Mestre es precis posar-se al servei de tots. L'Església no pot oblidar que només pot seguir Crist si es posa de genolls a rentar els peus de tots els homes, i especialment dels més desfavorits.

Però el signe més important que els estimava "*fins a l'extrem*" va succeir més endavant, mentre sopaven. Hem escoltat el relat de Sant Pau, que és el testimoni més antic d'aquest Sopar. Jesús, en el moment de repartir el pa, després de donar gràcies a Déu -seguint el costum del seu poble- partí el pa i el lliurà als deixebles, com a signe del seu cos, que al dia següent anava a ser immolat a la creu. Al final del sopar també va passar la copa de vi perquè beguessin d'ella, significant amb ella la seva sang que anava a ser vessada en la passió i mort per establir la nova aliança promesa en els profetes. D'aquesta manera, Jesús avança el seu lliurament al Pare en la creu i explica el seu significat: morirà per reconciliar l'home amb Déu. Per això, l'Eucaristia, que fa actual aquest Sopar, és memòria permanent del misteri d'amor manifestat en la creu.

Com hem escoltat, Jesús va manar als seus deixebles repetir aquest gest pels segles, fins a la seva tornada: "*feu això en memòria meva*". D'aquesta manera, ens va donar el regal immens de la seva presència real en el sagrament de l'amor, que és l'Eucaristia. I ens va donar un altre regal valuós, el sacerdoci, per prolongar al llarg de la història la seva presència i per presidir l'Eucaristia. Mai ens cansarem de donar gràcies per

aquests dons, que acompanyen des de llavors a la comunitat de deixebles de Jesús. Ell va voler fer-se present en els signes senzills i pobres d'un tros de pa i una mica de vi, per alimentar de manera permanent la vida dels deixebles i perquè gaudissin de la seva presència fins al dia del seu retorn gloriós. I va encarregar a aquells senzills apòstols i als seus successors que perllonguessin en la història aquesta acció en memòria del seu amor.

Després de sopar, van compartir una llarga sobretaula. Sant Joan ens explica que Jesús va parlar de la unitat i del testimoni i també del Defensor que estaria amb els deixebles. En aquests moments, Jesús els dóna una altra indicació important, perquè els diu que el senyal que són els seus deixebles és que són capaços d'estimar com ell els ha estimat. Tot l'amor de Jesús que han sentit aquella nit santa, han de viure-ho ara; tota la intensitat de l'amor que Jesús els havia manifestat, han de viure-la entre ells. De l'Eucaristia va brollar llavors -i segueix brollant avui- l'amor cap a tots. Som els seus deixebles, som la seva Església, si som capaços de viure el manament nou de l'amor a tots fins a l'extrem, com ell ho va fer. És un amor que hem de viure en gestos concrets d'acollida, perdó, misericòrdia i servei. No és estrany que el dijous sant sigui el dia de l'amor fratern. Aquest dia recordem de manera especial -i agraïm- la bona feina que Càritas porta a terme a les nostres parròquies i en la Diòcesi.

Com veim, el Sopar va tenir per a Jesús un significat molt profund. En aquells moments de confiança i intimitat amb els seus va realitzar gestos extraordinaris i va deixar ensenyaments fonamentals. Val la pena que els meditem poc a poc, assaborint cada un d'ells. Però el més extraordinari és que avui nosaltres podem seguir celebrant el Sopar del Senyor. I no ho fem com qui recorda un fet del passat, sinó com una cosa que és actual, perquè Jesús és viu. Ell és qui avui ens convida a nosaltres i ens diu: he desitjat amb gran desig menjar aquesta Pasqua amb vosaltres. Ell segueix fent-se present quan el sacerdot invoca l'Esperit Sant i repeteix les paraules que Ell va pronunciar aquella nit. En cada Eucaristia ens unim a Jesús per seguir donant gràcies al Pare, recordam la seva entrega i gaudim de la seva presència. Per això és possible seguir experimentant avui el seu amor extraordinari i saber-nos enviats a estimar, a estimar sense límit a tots, com ell ens estima, fins a l'extrem.

JUEVES SANTO

Catedral de Menorca, 18 de abril de 2019

Esta tarde los cristianos de todo el mundo nos sentimos convocados para celebrar aquella Cena que Jesús compartió con el grupo de sus discípulos poco antes de su muerte. El recuerdo de esa Cena, ocurrida hace más de dos milenios, permanece imborrable en la memoria de la Iglesia. De hecho, desde el principio, los discípulos se reunieron para recordar y celebrar la cena del Señor, repitiendo los gestos que Jesús había realizado en la noche de jueves santo.

Pero, ¿por qué es tan importante esa Cena? La última cena fue un momento especialmente denso de la vida de Jesús. Él sabe que su muerte está cercana y reúne a sus discípulos para compartirla. En esa cena les abre el corazón; en sus palabras y gestos condensa buena parte de su mensaje y de su vida. “Con gran deseo he deseado compartir esta cena”, dice en el evangelio de Lucas (Lc 22, 15). San Juan, por su parte, llama la atención sobre otra cosa importante: que aquel día el Maestro amó hasta el extremo a aquel pequeño grupo de discípulos.

El primer signo de ese amor inmenso es el gesto de lavar sus pies, una tarea que era propia de los esclavos. Acabamos de escuchar el relato de lo acontecido según san Juan. Jesús realiza el gesto inaudito y humillante de lavarles los pies con un objetivo: “si yo, el Maestro y el Señor, os he lavado los pies, también vosotros debéis lavaros los pies unos a otros”. Aquellos discípulos no olvidarán nunca que para ser como el Maestro hay que ponerse al servicio de todos. La Iglesia no puede olvidar que sólo puede seguir a Cristo si se agacha a lavar los pies de todos los hombres, y especialmente de los más desfavorecidos.

Pero el signo más importante de que los amaba “hasta el extremo” sucedió más adelante, mientras cenaban. Hemos escuchado el relato de San Pablo, que es el testimonio más antiguo de esta Cena. Jesús, en el momento de repartir el pan, después de dar gracias a Dios – siguiendo la costumbre de su pueblo- parte el pan y lo entrega a los discípulos, como signo de su cuerpo, que pronto iba a ser destrozado en la cruz. Al final de la cena también pasó la copa de vino para que bebieran de ella, significando con ella su sangre que iba a ser derramada en la pasión y muerte para establecer la nueva alianza prometida en los profetas. De esta manera, Jesús adelanta su entrega al Padre en la cruz y explica su significado: morirá para reconciliar al hombre con Dios. Por eso, la Eucaristía, que hace actual esa Cena, es memoria permanente del misterio de amor manifestado en la cruz.

Como hemos escuchado, Jesús mandó a sus discípulos repetir este gesto por los siglos, hasta su vuelta: “haced esto en memoria mía”. De esta manera, nos dio el regalo inmenso de su presencia real en el sacramento del amor, que es la Eucaristía. Y nos dio otro regalo valioso, el sacerdocio, para prolongar a lo largo de la historia su presencia y para presidir la Eucaristía. Nunca nos cansaremos de dar gracias por estos dones, que acompañan desde entonces a la comunidad de discípulos de Jesús. Él quiso hacerse presente en los signos sencillos y pobres de un trozo de pan y un poco de vino, para alimentar de modo permanente la vida de los discípulos y para que gozaran de su presencia hasta el día de su retorno glorioso. Y encargó a

aquellos sencillos apóstoles y a sus sucesores que prolongaran en la historia esa acción en memoria de su amor.

Después de cenar, compartieron una larga sobremesa. San Juan nos cuenta que Jesús habló de la unidad y del testimonio y también del Defensor que estaría con los discípulos. En esos momentos, Jesús les da otra indicación importante, porque les dice que la señal de que son sus discípulos es que son capaces de amar como él les ha amado. Todo el amor de Jesús que han sentido aquella noche santa, tienen que vivirlo ahora; toda la intensidad del amor que Jesús les había manifestado, deben vivirla unos con otros. De la Eucaristía brotó entonces –y sigue brotando hoy- el amor hacia todos. Somos sus discípulos, somos su Iglesia, si somos capaces de vivir el mandato nuevo del amor a todos hasta el extremo, como él lo hizo. Es un amor que tenemos que vivir en gestos concretos de acogida, perdón, misericordia y servicio. No es extraño que el jueves santo sea el día del amor fraterno. Este día recordamos de modo especial -y agradecemos- la buena labor que desempeña Cáritas en nuestras parroquias y en la Diócesis.

Como vemos, la Cena tuvo para Jesús un significado muy profundo. En aquellos momentos de confianza e intimidad con los suyos realizó gestos extraordinarios y dejó enseñanzas fundamentales. Vale la pena que las meditemos despacio, saboreando cada uno de ellos. Pero lo más extraordinario es que hoy nosotros podemos seguir celebrando la Cena del Señor. Y no lo hacemos como quien recuerda un hecho del pasado, sino como algo que es actual, porque Jesús está vivo. Él es quien hoy nos invita a nosotros y nos dice: he deseado con gran deseo comer esta pascua contigo. Él sigue haciéndose presente cuando el sacerdote invoca al Espíritu Santo y repite las palabras que pronunció aquella noche. En cada Eucaristía nos unimos a Jesús para seguir dando gracias al Padre, recordamos su entrega y gozamos de su presencia. Por eso es posible seguir sintiendo hoy su amor extraordinario y sabernos enviados a amar, a amar sin límite a todos, como él nos ama, hasta el extremo.